



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/05-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Jána Šeligu, bytom S. B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. Š., S. N. V., ktorou namietal porušenie základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky podľa čl. 36 písm. b) a c) Ústavy Slovenskej republiky postupmi Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaniach vedených pod sp. zn. 2 C 1418/98 a 2 C 29/03, Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 17 Co 106/00 a 12 Co 29/04 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 155/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jána Šeligu o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2005 doručená sťažnosť Jána Šeligu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky podľa čl. 36 písm. b) a c) ústavy postupmi Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 C 1418/98 a 2 C 29/03, Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 17 Co 106/00 a 12 Co 29/04 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 155/99. Sťažnosť bola doplnená na základe výzvy ústavného súdu z 10. februára 2005 podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 3. marca 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol: *„Navrhovateľ podáva sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. 10. 2004, č. k. 12 Co 29/04-43, ktoré prevzal dňa 9. 12. 2004 s návrhom, aby ústavný súd*

- obnovu konania povolil
- uznesenie Krajského súdu zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.
- výpoveď je neplatná

Krajský súd rozhodol o návrhu na obnovu konania, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi č. k. 2 C 29/03-28 z 20. 11. 2003 takto: Potvrzuje uznesenie.

Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, citujem: Z návrhu na obnovu konania a z odvolania je zrejmé, že dôvodom obnovy konania tvrdným navrhovateľom je skutočnosť, že jeho pracovná náplň predložená v pôvodnom konaní sp. zn. 1418/98 (na č. l. 142) mala byť odporcom popieraná s tým, že nejde o pracovnú náplň vypracovanú odporcom, ale samotným navrhovateľom, dokonca ním sfaľovanú. Z obsahu spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17 Co 106/00, rozhodnutí súdov vo veci sp. zn. 2 C 1418/98 ako aj samotných tvrdení navrhovateľa vyplýva, že už v pôvodnom konaní bola predložená pracovná náplň, ktorej existenciou navrhovateľ odôvodňuje návrh na obnovu konania a vzhľadom k tomu, že odporca v pôvodnom konaní popieral jej pravosť, navrhovateľ navrhol vypracovanie znaleckého posudku na overenie podpisu na pracovnej náplni z 1. 10. 1997. Z uvedeného je zrejmé, obsah tohto dôkazu bol súdom známy už v pôvodnom konaní (...).

Nechcem kritizovať Krajský súd, ani s ním polemizovať, myslím si však, že súd sa nedostatočne oboznámil s obsahom odvolania (...)

Navrhovateľ sa v návrhu na obnovu konania ani v odvolaní vôbec neopiera o existenciu pracovnej náplne zo dňa 1. 10. 1997 a ani ňou neodôvodňuje svoj návrh na obnovu konania.

Navrhovateľ sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že v návrhu na obnovu konania ani v odvolaní, navrhovateľ neuviedol nové skutočnosti a dôkazy na splnenie podmienky pre povolenie obnovy konania sp. zn. 2 C 1418/98 (...).“

Ďalej sťažovateľ podrobne opisuje skutkový stav a priebeh konania pred všeobecnými súdmi, uvádza námietky proti ich rozhodnutiam a postupom žalovaného, ako aj iné dôkazy, o ktoré opiera svoje tvrdenia. Podľa neho „vyššie uvedené všeobecné súdy Slovenskej republiky vo svojich postupoch a rozhodnutiach o mojom žalobnom návrhu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, doručeného prvostupňovému súdu dňa 31. 8. 1998 proti žalovanému zamestnávateľovi Podtatranská vodárenská spoločnosť, a. s. Odštepný závod S. N. V. (ďalej len žalovaný zamestnávateľ) porušili moje základné práva zamestnanca, a to práva na prácu a na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky bez akýchkoľvek obmedzení a diskriminácie“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby „*Ústavný súd Slovenskej republiky vydal tento rozsudok:*

Zrušujú sa rozsudky:

Rozsudok Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi, č. k. 2 C 1418/98-152 zo dňa 1. apríla 1999

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 17 Co 106/00-211 zo dňa 29. júna 2000

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 155/99-190 - zo dňa 28. apríla 2000.

Zrušujú sa uznesenia:

Uznesenie Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi, č. k. 2 C 29/03-28 zo dňa 28. novembra 2003

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 12 Co 29/04-43, zo dňa 26. októbra 2004 a vracia vec súdu prvého stupňa na nové konanie“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 106/00, ústavný súd odmietol ako neprípustnú.

Ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa „*pre porušenie základných práv žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 06. 2000 č. k. 17 Co 106/00-211*“ rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 187/03 z 22. októbra 2003 tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú.

Sťažovateľ teda namietal v tejto časti sťažnosti porušenie svojich základných práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 106/00, tak ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 4. augusta 2003, o ktorej už ústavný súd rozhodol (rozhodnutie č. k. I. ÚS 187/03-20).

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh (sťažnosť) nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd konštatuje, že z hľadiska účastníka konania (krajský súd) a namietaného porušenia základných práv podľa čl. 35 ods. 3 a čl. 36 písm. b) a c) ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 106/00 je sťažnosť totožná s predchádzajúcou sťažnosťou z 27. júla 2003, o ktorej ústavný súd už uznesením č. k. I. ÚS 187/03-20 z 22. októbra 2003 rozhodol.

Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti neprípustná, a preto ju na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupmi okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1418/98 a najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 155/99, odmietol ako podanú oneskorene.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej je podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (mutatis mutandis IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

Ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 C 1418/98 z 1. apríla 1999 nadobudol právoplatnosť 2. augusta 2000 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 155/99 z 28. apríla 2000 nadobudol právoplatnosť 19. mája 2000, z čoho teda vyplýva, že predmetná sťažnosť v tejto časti bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupmi okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 29/03 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 29/04, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, IV. ÚS 59/03).

Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy majú občania právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy majú zamestnanci právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy majú zamestnanci právo na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci.

Sťažovateľ namieta, že uznesením krajského súdu sp. zn. 12 Co 29/04 došlo k porušeniu jeho základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy a jeho základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky podľa čl. 36 písm. b) a c) ústavy, keď rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie okresného súdu v konaní vedenom pod

sp. zn. 2 C 29/03, ktorý návrh na obnovu konania zamietol. Sťažovateľ neuviedol, v čom vidí porušenie uvedených práv rozhodnutiami všeobecných súdov.

Obnova konania, ktorá je upravená v druhej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), je prípustná len z dôvodov ustanovených v § 228 až 231 citovaného zákona, pričom návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť (§ 230 ods. 1 OSP). Pre konanie o obnove konania platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni (§ 232 OSP). Návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí (§ 234 ods. 1 OSP).

Okresný súd návrh sťažovateľa na obnovu konania uznesením sp. zn. 2 C 29/03 z 20. novembra 2003 zamietol. Zo záveru uznesenia okresného súdu vyplýva, že: *„súd dospel k záveru, že nie je tu dôvodnosť aplikácie tohto mimoriadneho opravného prostriedku, pretože zo strany žalobcu nebol uvedený ani jeden dôvod, o ktorý možno návrh oprieť. Nepreukázal dôvod obnovy konania ako sú nové skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy. Boli to tie isté skutočnosti, ktorými žalobca argumentoval v pôvodnom, odvolacom a dovolacom konaní.“* Proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 29/04 z 26. októbra 2004 a z ktorého vyplýva, že sa *„stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ale ide o tie isté skutočnosti, ktorými argumentoval v pôvodnom konaní a ktoré súd vzal v úvahu pri rozhodovaní v pôvodnom konaní, nejde ani o nový dôkaz, ktorý navrhovateľ nemohol použiť bez svojej viny alebo ktorý nemohol byť vykonaný v pôvodnom konaní, ktorý by mohol privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, preto súd prvého stupňa správne návrh na povolenie obnovy konania zamietol“*.

Práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy sa možno domáhať podľa čl. 51 ods. 1 ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania vrátane návrhu na povolenie obnovy konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať

a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne závery všeobecných súdov o existencii a relevantnosti dôvodov, na základe ktorých tento návrh sťažovateľa zamietli, alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s ich právnym názorom nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005